

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/420/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618200709
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7618200709.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Jarmily Maximovej v spore žalobkyne: H. Y.Í., nar. XX.X.XXXX, bytom Ž. XXX, zastúpená Mgr. Ivicou Štigitz, advokátkou, so sídlom Šafárikova 8, Rožňava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.092,38 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 19. septembra 2019, č. k. 5Csp/15/2018-77

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku, výroku o trovách konania a vo výroku o zrušení neodkladného opatrenia.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 211,07 Eur s príslušenstvom (I), žalobu (v jej zvyšku) zamietol (II), rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal (III) a napokon zrušil neodkladné opatrenie nariadené v priebehu konania uznesením zo dňa 16.2.2018 (IV).

2. Súd prvej inštancie tak vo veci samej rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa pôvodne domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 1.092,38 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa doručenia žaloby žalovanému až do zaplatenia. Skutkovým základom takto uplatneného nároku bolo tvrdenie žalobkyne o existencii záväzkového právneho vzťahu strán zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300043517 zo dňa 1.12.2011 (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej jej žalovaný poskytol peňažné prostriedky v sume 1.050,- Eur oproti povinnosti vrátiť ich spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami v 42 mesačných splátkach po 56,26 Eur. Žalobkyňa tvrdila, že na úhradu záväzku z úverovej zmluvy postupnými splátkami zaplatila žalovanému spolu sumu 2.142,38 Eur. Podľa argumentácie žalobkyne je úverová zmluva bezúročná a bezpoplatková podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z. z. preto, že v nej absentujú údaje podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k, r) a y) uvedeného zákona, a tiež aj z dôvodu, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) je v nej uvedený v nesprávnej výške. Preto podľa žalobkyne žalovanému prináležia z ňou zaplatených úhrad len sumy zodpovedajúce skutočne poskytnutým peniazom a o sumy prijaté nad ich rámec sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. V priebehu konania žalobkyňa zmenila svoje tvrdenie o rozsahu, v akom plnila žalovanému (1.931,31 Eur) a na tomto základe vzala žalobu v časti o zaplatenie sumy 211,07 Eur, spolu so zodpovedajúcimi úrokmi z omeškania, späť.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel z preukázania rozhodujúcich tvrdení žalobkyne o založení, existencii a realizácii právneho vzťahu so žalovaným. Navyiac tiež skutkovo ustálil, že na úhradu záväzku z úverovej zmluvy žalobkyňa naposledy čiastočne plnila žalobcovi dňa 17.6.2015.

4. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, § 103 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2 a § 451 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, posúdil žalovaným vznesenú námietku premlčania ako dôvodnú a na podklade nej žalobu zamietol. Pri posudzovaní plynutia subjektívnej premlčacej doby súd prvej inštancie, podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, vyšiel z názoru, oporu správnosti ktorého našiel v záveroch formulovaných NS SR v jeho rozsudku sp. zn. 3Cdo 169/2017 zo dňa 10.1.2018, ktorý začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty odvíja od nadobudnutia vedomosti o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, pričom za bezvýznamné pre plynutie subjektívnej premlčacej doby považuje skutočnosť nadobudnutia vedomosti tiež o právnom posúdení týchto skutkových okolností (obdobne napr. tiež rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 zo dňa 1.5.2013). Na podklade týchto úvah súd prvej inštancie dospel k záveru, že subjektívna dvojročná premlčacia doba pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia začala v danom prípade plynúť vo vzťahu ku každej zo žalobkyňou zaplatenej čiastke nad rámec výšky žalovaným poskytnutých peňazí, dňom jej úhrady a uplynula ešte pred ich uplatnením na súde dňa 2.2.2018. Rozhodnutie o čiastočnom zastavení konania odôvodnil súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 145 ods. 2 C.s.p. späťvzatím žaloby v tejto časti žalobkyňou. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd s oporou v ust. § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 C.s.p. Skonštatoval, že podľa týchto zákonných ustanovení vzniklo právo na náhradu trov konania žalovanému; tento nárok mu však nepriznal s použitím ust. § 257 C.s.p., považujúc za dôvody hodné osobitného zreteľa, zakladajúce aplikovateľnosť tejto normy, skutočnosti, že žalobkyňa mala v spore postavenie spotrebiteľa, že v konaní nebola úspešná z dôvodu premlčania uplatneného nároku a že žalovaný ako veriteľ pri uzatvorení úverovej zmluvy porušil ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, medzi iným tiež uplatnil amorálne úroky a uzavrel so žalobkyňou dohodu o poskytnutí služby, ktorá bola už skôr súdmi vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon výrok o zrušení neodkladného opatrenia odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ust. § 335 ods. 1 C.s.p.

5. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd v zamietavom výroku zmenil tak, že jej žalobe vyhovie. V odvolaní žalobkyňa namietala predovšetkým proti spôsobu právneho posúdenia otázky začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby súdom prvej inštancie. To podľa odvolateľky spočíva na nesprávnom názore, že spotrebiteľ disponuje skutkovými informáciami, umožňujúcimi mu poznať, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto je zaň zodpovedný už pri uzavretí úverovej zmluvy. Žalobkyňa vo svojej argumentácii odmietla paušálne posudzovanie okamihu nadobudnutia vedomosti o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru len na podklade predpokladu o poznaní obsahu zmluvy spotrebiteľom a apelovala na potrebu v každom prípade vychádzať len z preukázanej skutočnej vedomosti spotrebiteľa. Žalobkyňa pritom akcentovala spotrebiteľskú povahu právneho vzťahu strán, ktorá podľa jej presvedčenia opodstatňuje špecifický, pre spotrebiteľa priaznivejší prístup i pri uplatňovaní zásady vigilantius iura scripta sunt, premietnutej v inštitúte premlčania. Podľa žalobkyne v okolnostiach prípadu vylučuje jej vedomosť o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru už len fakt, že žalovanému úroky a poplatky po vrátení poskytnutých peňazí platila ďalej. Napokon žalobkyňa nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní uplatneného nároku ani z pohľadu plynutia objektívnej premlčacej doby. Vo svojej argumentácii v tejto otázke odvolateľka vyšla z názoru, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil úmyselne, a preto nárok zo zodpovednosti zaň, v zmysle ust. § 107 Občianskeho zákonníka, podlieha objektívnej 10 ročnej premlčacej dobe. V ostatnej časti odvolania odvolateľka argumentovala v prospech záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, postrádajúc v odôvodnení napadnutého rozsudku vyjadrenie záveru v tejto otázke a spochybnila tiež zistenia prvoinštančného súdu o výške poskytnutého úveru a o okamihu vrátenia poskytnutých peňazí, majúc za to, že tieto skutkové otázky mali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť skutkových zistení na podklade vykonaných dôkazov a na nesprávne právne posúdenie veci, žalobkyňa uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto

porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

6. Žalobkyňa svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., nastolila ťažiskovým predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k nároku zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd sa so spôsobom právneho posúdenia tejto otázky súdom prvej inštancie plne stotožňuje a za celkom správny považuje jeho záver vystavaný na rozhodujúcej úvahe, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa bezdôvodne obohatil sa žalobkyňa vo vzťahu k sumám postupne plateným po tom, čo už vrátila žalovanému ním skutočne poskytnuté peniaze, dozvedela v okamihu, kedy s vedomím skutkových okolností, z ktorých možno objektívne vzaté vyvodíť záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, žalovanému ďalej plnila. Táto úvaha prvoinštančného súdu plne reflektuje v právnej praxi jednotne uplatňované výkladové pravidlo, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil v zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vtedy, keď získa znalosť takých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodíť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, pričom nadobudnutie informácií tiež o právnej stránke veci (napríklad o tom, ako možno nárok právne kvalifikovať alebo o možnosti domáhať sa jeho splnenia), už nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby relevantná. V súdnej praxi tento názor pri posudzovaní nárokov na vrátenie neprávom zaplatených úrokov alebo poplatkov zo spotrebiteľských zmlúv viedol k záveru, že nakoľko sa znalosť zákona predpokladá, spotrebiteľ disponuje už pri uzavretí spotrebiteľskej zmluvy skutkovými informáciami, čo v zmluve podľa zákona chýba alebo odporuje zneniu zákona, a preto pokiaľ plnil na základe zmluvy neplatnej alebo platil viac ako prijal z bezúročnej a bezpoplatkovej úverovej zmluvy, od počiatku plnil s vedomím skutočností, objektívne umožňujúcich poznať, že sa tým veriteľ na jeho úkor obohacuje. V prípade posúdenia úverových zmlúv ako bezúročných a bezpoplatkových tak začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby časovo splyva s okamihom úhrady tej ktorej sumy, ktorú nad rámec skutočne poskytnutých peňazí dlžník veriteľovi zaplatil. Premietnuté na daný prípad, podľa odvolateľkou nespochybneného zistenia súdu prvej inštancie, ktoré korešponduje s prehľadom o úhradách predloženého samotnou žalobkyňou, zaplatila žalobkyňa poslednú úhradu na splnenie záväzku z úverovej zmluvy dňa 17.6.2015. Subjektívna premlčacia doba pre uplatnenie vrátenia tejto žalobkyňou najneskôr zaplatenej splátky začala plynúť nasledujúceho dňa a uplynula dňa 18.6.2017, keďže k podaniu žaloby na súde došlo až dňa 2.2.2018. Je logické, že v prípade všetkých ostatných časovo skorších plnení z úverovej zmluvy, ktoré by za predpokladu ak by sa argumentácia o neúplnosti zmlúv a o nesprávnosti údajov o RPMN v nej ukázala byť správna, žalobkyňa poskytla žalovanému bez právneho dôvodu (nad rámec jej poskytnutých peňazí), došlo k márnemu uplynutiu premlčacej doby a následkom toho k ich premlčaniu ešte pred týmto dňom. Pokiaľ žalobkyňa k súdom prvej inštancie použitým záverom súdnej praxe protiargumentovala špecifickosťou právnej situácie, ku ktorej dochádza následkom obsahovej neúplnosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy a osobitosťou tiež postavenia spotrebiteľa v právnom vzťahu z bezdôvodného obohatenia v prípadoch bezúročných a bezpoplatkových úverov, odvolací súd poukazuje na to, že NS SR v uznesení sp. zn. 3 Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018 formuloval závery, z ktorých vyšiel aj súd prvej inštancie, v obdobnej právnej situácii o akú ide aj v prejednávanej veci, teda v prípade spotrebiteľa domáhajúceho sa vrátenia úrokov a poplatkov zaplatených na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že zmyslom spotrebiteľskej ochrany je dosiahnuť rovnováhu práv a povinností dodávateľa a spotrebiteľa, narušenú ich nerovnakou vyjednávacou silou a schopnosťou, a nie narúšať rovnováhu účastníkov právnych vzťahov, ktorá z podstaty všeobecnej záväznosti právnej úpravy prirodzene vyplýva. Podľa názoru odvolacieho súdu niet právneho, ekonomického a ani iného rozumného dôvodu pre to, aby zákonné podmienky plynutia premlčacích lehôt boli posudzované vo vzťahu k spotrebiteľom inak ako v prípade ostatných fyzických a právnických osôb. Napokon odvolací súd upriamuje pozornosť tiež na to, že k záverom vyplývajúcim už zo skorších rozhodnutí (3 Cdo/169/2017, 1 Cdo 67/2011 a 5 Cdo 121/2009) sa NS SR opätovne prihlásil a tiež v uznesení sp. zn. 8 Cdo 163/2018 zo dňa 22.5.2019, ktorým odmietol dovolanie proti rozsudku krajského súdu z dôvodu, že otázka začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu riešená jednotne. V kontexte týchto záverov možno interpretačný záver, na ktorom súd prvej inštancie vystaval posúdenie otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby považovať za konzistentný s ustálenou rozhodovacou praxou (Čl. 2 ods. 2 C.s.p.). Z odvolania nevyplýva, aký význam vo vzťahu k posúdeniu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pripisuje odvolateľka otázke dĺžky objektívnej premlčacej doby, ktorej sa venuje v značnej časti odvolania.

Možno len rozumne predpokladať, že úvahy žalobkyne v tomto smere mali pôsobiť na formovanie rozhodnutia za predpokladu, že by názor odvolacieho súdu na túto otázku zodpovedal jej predstave. Len pre prípad, ak by snád argumentácia žalobkyne v tomto smere mala za cieľ akokoľvek podmieniť plynutie subjektívnej premlčacej doby tou objektívnou, odvolací súd poznamenáva, že vzájomný vzťah oboch lehôt je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho plynutia, začiatku aj konca. Preto ak skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Z toho v procesných súvislostiach vyplýva, že pre záver o premlčaní uplatneného práva postačí zistenie uplynutia i len jednej z dvojkombinácie premlčacích dôb.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na kvalifikácii právneho vzťahu strán a posúdení dôvodnosti námietky premlčania, vznesenej v konaní žalovaným. V tomto myšlienkovom procese prvoinštančný súd mimo už zodpovedanej právnej otázky začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby skutkovo vyšiel zo zistenia, že žalobkyňa zaplatila žalovanému poslednú splátku dňa 17.6.2015, na ktoré nadväzoval jeho logický predpoklad, že pokiaľ je premlčané toto časovo posledné plnenie žalobkyne, nevyhnutne musia byť premlčané tiež všetky jej predchádzajúce úhrady. Súd prvej inštancie pre vysporiadanie sa s námietkou premlčania evidentne nepovažoval za dôležité, a preto neriešil otázky, majúce inak význam pre posúdenie základu (bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru), výšky uplatneného nároku (skutočná výška poskytnutého úveru) alebo jeho príslušenstva (okamih vrátenia poskytnutých peňazí). Odvolací súd sa s týmto postupom a spôsobom jeho premietnutia v odôvodnení napadnutého rozsudku stotožňuje a len na zdôraznenie jeho správnosti poznamenáva, že vo vzťahu k obsahovým požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia, vyplývajúcim z ústavného práva na spravodlivé súdne konanie Ústavný súd Slovenskej republiky formuloval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

8. Odvolací súd z týchto dôvodov s použitím ust. § 387 ods. 1 C.s.p ako vecne správny potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu, ako v napadnutom zamietavom výroku, tak aj v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ v procesnom úspechu žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie a tiež aj vo výroku o zrušení neodkladného opatrenia, ktorý na zamietnutie žaloby alebo zastavenie konania obligatórne nadväzuje v zmysle ust. § 335 ods. 1 C.s.p.

9. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

10. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. V odvolacom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyňi, ktorá bola v odvolacom konaní neúspešná. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní

vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)